

Jesenske pesmi.

1.

Jesen, jesen, varávi čas,
lepoťa smrti tvoj je kras!
Prigreva solnčni žar obraz,
zahrbno smrti leze mraz.

2.

Visoko lastovka leti,
da svet izgine iz oči,
vsa srečna vrisne iz višin,
prisluhne radostno trpin:

»Tako ti, človek, jaz povem,
kar mora, pride vzlic skrbem.
Zavriskaj rajši tudi ti,
prepusti Bogu vse skrbil«

3.

Odpravi siromak se iz tujine:
doma jesen ga sprejme polnih rok!
Jesensko solnce sije iz vedrine,
žari ko v bajki rumeneči log.

Zakaj le trepetajo in migljajo?
Zakaj v cekine se ne premene?
Tam v koči borni naj zažvenketajo,
skrb skopó, stiskajočo prepodel

O brezje! Tu mladosti sen cvetoči
presanjaj srečen, blažen je tako!
O tu pod brezami, ker v rodni koči
le skrb je gospodinjala trdó.

In danes, danes? Ali dozorele
mladostne sanje so zares?
Jesenski žar obliva breze bele,
cekinasto zlato blesti z dreves.

O kolikrat opoldan je posedal,
pod brezami polegal za obed,
o kolikrat se srepo je zagledal
v nemirnih, drobnih lističev trepet!

Cekini! Sluh zavzeto prisluškuje,
kako žvenkečejo na vejah vse počez!
Ah, to samo jesenski veter duje,
šumi, šušti po suhem listju brez.

4.

Jesen, jesen!
In piš leden
odnaša listje mimo,
pripravlja svet za zimo.
In hrast kraj meje
obupno pod nebo moli
obrane veje.
Pod njim popoten mož sloni,
strmi v praznino mladih dni:

o, vse še izgubljeno ni!
Življenja zadnji svat
svoj praporček vihti.
Kaj mar mu dneva hlad,
kaj mar mu mraz noči?
Potegne piš močno
in vejo zadnji list ostavi,
vrtinec za slovo
zapleše z njim po goličavi.

Sava Radič-Mirt.

